

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého zapadu.

Lze si představit leknutí cestujících, kteří seděli v poštovním kočáře, když je taková přelaha indiánská náhle obklopila.

S poštou jelo šest zlatokopů a lovečů.

Vidouce z daleka silnou tlupu Indiánů, která se napříč po stepi hnala rovno k nim, honem si všech ni připravili své revoly, aby divochoy přivítali dobře mířenou salvou.

Věděli, že musejí podlehnouti, ale chtěli aspoň prodati své skalpy co nejdražší.

K tomu však nedošlo.

Buffalo Bill postavil se v čelo a máváje kapsníkem, dával poště znamení, aby zastavila, protože Indiáni nejdou k ní s nepřátelským úmyslem.

Cestující si oddechli dověděvše se, že běží jen o tři nové pasažéry.

Sotva se poštovní kočár zase rozejel, rozloučil se Buffalo Bill s Černým Medvědem i s jeho bojovníky a pospíchal nazpět do Poker City, kde jej čekala nová úloha.

Bylo již hodně k večeru, když vjížděl do města.

Na verandě hotelu "u Irčana" byli právě shromážděni všichni zlopověstné živlové z celého městečka. Hemžili se kolem dřevěné budovy jako včely kolem úlu.

Zlotřilí chlapi natahovali krky a v očích jejich zračil se nesmírný úžas, když viděli Billa Codyho, kterak se vrací sám. Vysmáli se mu již pro jeho domnělý útek a teď najednou se zdálo, že jeho strach před očima obrů přece nebyl tak horoucí!

Právě dnes ráno skolili obrovští Billové zase dva soupeře, kteří se s nimi dali do hádky. Byla to již osmá vražda za jejich čtrnáctidenního pobytu v Poker City! Ostatně jim nikdo pro jejich vítězství nezaváhal. Zbavili jim městečko osmi nejhorších rváčů, neboť jim, jen trochu pořádní lidé si s nimi nezačínali.

Rozumí se, že oba chlapi byli ve velmi povznesené náladě, když odpoledne opět zasedli na verandu.

"Myslím, že jsme tomuto luždu prokázali již dost velké služby, aby nás zvolilo za čestné měšťany!" chvástal se Černý Bill, obrácen ke svému bělohřívému soudurovci, "Rád bych viděl muže, ženu nebo dítě, kteří by se opovážili na nás krávkou pohlednouti!"

To řka, zakroužil očima po mužích, kteří seděli kolem sousedních stolů. Ale z těch nikdo ani nedutal. Všichni se již báli surových, krvelačných šelem.

"Máš pravdu, Černý Bille!" při svéděl mu bělohřívce. "Ale já přece myslím, že bychom se měli podívat zase do jiného města, kde má chasa křepčejší kosti než lenochodi v Poker City!"

Pohrdlivě změřil očima společnost zbabělců, kteří dovedli klidně snést tuto nadávku.

"Víš co?" napadlo najednou Černému Billovi. "Pojedeme na dvorec Billa Codyho, kterého jsme tak bez krveprolití vypudili z města! — Jeho lidé myslí, že ten tluchuba každého za živá sežere, kdo se mu postaví na odpor. Ať se jednou přesvědčí, jakou babu prohlašují za slavného, nepřemožitelného junáka!"

"Inu, lidé si spletou všecko!" zamručel Světlý Bill. "Tak na příklad nám poštovský pacholík sliboval, že v Poker City budeme mít vyhrazení — jako nikde na světě. A ejhle! Buffalo Bill se před námi vytratil jako smrad a ostatní! — hodil opovržlivě hlavou za sebe — nestojí za to, aby se našinec s nimi zahazoval!"

A co vy, pantáto Dane!" obrátil se najednou vyzývavě na hostinského, který právě přistoupil k jejich stolu. "Co pak si myslíte o svém hotelu, který jest nejmizernejší krčmou na světě?"

"Myslím si jen, že se Buffalo Bill co nevidět vrátí!" řekl hotelier chladně.

"Blázníte! Tomu jakživo ani ne napadne, aby se zde ukázal!"

"Nevím! Zdá se mi, že tamhle již jede."

"Ha!" vykřikl Černý Bill. "To ho si honem podáme!"

"Co pak tě napadá?" zasmál se jeho bělohřívý jmenovec. "Nerozumíš, že si z nás pantáto Dan tropí jen šašky? Anebo — na mou duši, je to on!" vyrušil se, pohlednuv bystře do ulice. "Bezpochyby si myslí, že už jsme přes hory doly, a tu se opatrně jede podívat, je-li vzduch čistý!"

"Jen ne tak plnou hubou, mój milí!" broukl pantáto Dan, jenmuž blízkost slavného junáka dodala odvahy. "Mohu vám jen radit, abyste se chovali pěkně tše, neboť Buffalo Bill nerozumí vtipům, kterými vy kolem sebe házíte!"

"Tak jest, revoly jsou jeho trumfy — májte se na pozoru, tluchubové!" zvolal kdosi od stolu, ale hned se zase skrčil, aby ho obrů ne pozorovali.

"Drž hubu, chlape, sice ti na ni nějakou vpálím!" zařval Černý Bill. Hrozivě vyskočil a napřáhl ruku, ale nevěděl, koho udřít, neboť řečník se nehlásil a druž ho neprozradili.

Zatím Buffalo Bill zvolna klusal ulicí k hotelu, se všech stran srdečné vítán a pozdravován.

"Raduji se, že ho brzy ponosou na hřbitov!" zavřel Černý Bill.

"Nu, přičiníme se, aby se té radosti co nejdříve dočkali!" přidal jeho ochotný společník.

Hrdě vzpřimen na svém krásném vraníku, dojížděl již slavný junák k hotelu.

Tvář jeho byla veselá jako jarní sluníčko. Bylo patrné, že se nestaral, jak bude luzou v hotelu přivítán.

Všichni mužové se pomalu vytrahli s verandy, takže oba surovci zůstali sedět sami u stolu.

Mezi diváky na ulici byli lidé, kteří se dosud všelikému styku s obry vyhýbali. Teď však byli odhodláni, zakročiti ve prospěch Billa Codyho, kdyby mu snad hrozilo nebezpečí, a při té příležitosti oba rváče na každý způsob z města vykliditi nebo je nejmíti neškodnými.

Obrům nešlo, že náhle osaměli. Vstali od stolu a postavili se každý za jeden sloup, aby byli co možná kryti před nenadálým útokem.

Vraceje se do města, Buffalo Bill již dávno zapomněl na oba hromotluky. Měl jiných starostí plnou hlavu — teprve několik výkřiků ze zevlujícího davu jej upozornilo na jejich přítomnost. Ale hned si také vzpomněl na jejich hrozby a na to, že snad jeho náhlý odjezd vtrobnili do světa jako své vítězství.

Zamrzelo jej to. Nic mu nezáleželo na púte se sprostými chlapy, ale nebyl z těch, kteří by se takovým tluchubům raději vyhnuli! Hotel "u Irčana" byl tak jako tak jeho cílem — zamířil tedy k němu bez ohledu na to, co se bude dále dít.

Byl ještě asi třicet kroků od verandy, když spatřil, jak oba Billové sáhli za opasky po revoly.

Okamžitě se mu zrodil v hlavě jakýsi divný plán. K velkém zděšenému zevlujícího davu strhl slavný junák svého koně v pravý v zad a usmáloval zase ulici nazpět.

Oba zlosynové dab se do pustého chechtou, dlaněvající se, že již mají vyhráno. I starí ctitelé a obdivovatelé Billa Codyho kroutili hlavami nad jeho zdánlivě zbabělým a nerozvážným útekem.

Ale Buffalo Bill nešel daleko. Již před krámem koňského obchodníka Sloana se zastavil.

"Sloane, půjčte mi koně, kterého jsem vám před několika týdny prodal!" zvolal na majitele obchodu, který hned vyběhl aa ulici. "Bude-li zastřelen, vrátím vám kupní cenu i s dobrým výdělkem."

"Dobrá, jen si jej vezměte —

jest uvážen tamhle u kolny!" odpovéděl obchodník velmi obohatně.

"A kdybych byl zastřelen já, takhle máte mělo Černého Vlkodlaka — bude vás!" řekl slavný junák a nevsímaje si odpovědi, kterou užaslý kramář vykokotal, uvázal svého vraníka k zábradlí před domem, sial s něho sedlo i chlávku a rozběhnuv se na dvůr, ustrojil vypuštěného koně, ježž jako bývalý majitel dobře znal.

Byl to statečný hnědý hřebee, který ho přivítal radostným řehotem.

Za několik vteřin seděl mu Buffalo Bill již na hřbetě a vesele klusal zase k hotelu.

Tedy jen o koně mu běželo! Nechtěl, aby mu zlosynové jeho věrného, nenahraditelného Vlkodlaka zastřelili.

Zevlující dav, který zatím pohořel jeho zdánlivý útek, ustupoval mu s cesty a vítal jej zase hluchým, pochvalným jásotem.

Okna v horních patrech hotelu, jakož i všech sousedních a protějších domů byla zvědavci hustě obsazena.

Na všechny diváky padlo najednou dusné, trapné mlčení.

Když Buffalo Bill dojel na místo, s něhož prve tak nenadále utekl, zvolal slůvkem daleko se rozléhajícím hlasem:

"Hej, hoši co dobrého! — Bude vojna nebo mír?"

"Vojna — na život a na smrt!" vykřikl Černý Bill vztelce. "A abys věděl — tu máš mou kartu, hled', abys ji přetrumfl!"

To řka, zdvihl již revolver a bez dlouhého míření vypálil na slavného junáka.

Byl dobrý střelec, neboť jeho kulka projela střechou zvědova širáku a otočila mu jej půlkruhem na hlavě.

Vššina diváků již myslela, že Buffalo Bill jest raněn, neboť jako blesk skočil s koně.

Ale sotva se nohama dotkl země, vyrážel ze sebe zvláštní pronikavý křik, po němž se hřebee rychle rozběhl k verandě.

Buffalo Bill pořádk vedle něho, kryje se jeho tělem proti zuřivě palbě nepřátel.

Tak postupoval kvapem blíž a blíž.

Oba obrů vztelce pálili ránu za ránu na svého protivníka, který jim najednou začal naháněti strach.

Z jejich velkých revolverů se nepřestával blýskati a kouřiti.

Střelbou polekaný hřebee řehotal hrůzou i strachem a vzpíral se jíti dále. Avšak silná pěst Billa Codyho jej brzy zkročila a donutila až pod verandu.

Zlálo se, že takový neúspěšný případ ob kolohnatý o poslední zbytek chladnokrevné rozvahy.

V každé ruce po jednom revolveru, zuřivě střelili před sebe. Ale byli vztelkem příliš zaslepeni, takže ani koně nětrefili. Na slavném junáku již dokonce nebylo viděti, že by byl některou jejich kulkou raněn.

On sám dosud ještě ani jednou nevystřelil.

Zase jakýmsi zvláštním způsobem vykřikl a tím donutil zdráhačského koně, aby se rozběhl po schodkách na verandu.

Bylo jich dvanaet a sotva který kůň by se k tomu tak rychle byl odhodlal.

Ale to také byl poslední výkřok ubohého hřebee.

Jsa konečně přece zasažen jednou nebo dvěma kulkami, zavřoval a skácel se mrtev na podlahu.

Buffalo Bill však vyskočil na mrtvolu věrného zvířete a drže v každé ruce jeden revolver, zvolal:

"Pozor, teď vyhazují já! Revolver je trumf!"

A již také vytáhl oba revoly nejednou. Obě rány zasáhly svůj cíl.

Oba lotři skáceli se jako bleskem sražení.

Černý Bill ani nehlšel, jsa tu chvíli mrtev. Za to jeho bělohřívý jmenovec měl bezpochyby kořící život.

Jenom revoly mu vypadly z ruk, jimiž házel kolem sebe, jako by se chtěl něčeho zachytiti. Přitom řval, až okolostojícím v uších zaléhalo.

Po porážce obou strašných rváčů procipla v zevlující davu velká odvaha.

Všechno hrulo se v divokém zmatku na verandu.

Jakýsi chlap vrhl se na dodělávajícího Světlého Billa a přiložil mu ústí revolveru na čelo zvolal chraptivým hlasem:

"Můj, ty pse! Vidíš teď se ti ko nečně mohu pomstít!"

Honem chtěl stisknouti kohoutek, ale v tom za ním houkla rána a chlapovi vypadl revolver z prostřelené ruky.

"Já vás naučím, chladit si záhu na člověku bezbranném!" ozval se silný, hrozivý hlas Billa Codyho.

"Proč pak jste ho nevyzval k boji, dokud ještě neměl duši na jazyku a mohl se brániti!"

Bolestný řev vydral se z úst raněného zlatokopa a tímto příkladem zastrašená luza se okamžitě rozpřehla s verandy.

Buffalo Bill pospíchal k umírajícímu, který ležel zpola opřen o dřevěnou průčelní zeď a třásl se na celém těle. Krvácel z hluboké rány nad pravým spánkem.

Bolesti a hrůzou byl již napolo bez sebe.

Slavný junák se nahnul k němu a oslovil jej laskavým, chlácholivým hlasem:

"Vstaňte, příteli, vše naše jest rozhodnuto! Váš souduh našel spor odpkytí životem — jsme tedy vyrovnáni. Mne ani nenapadne, abych se ustil na raněném, který není schopen obrany.

Pojďte, pokusím se vám ránu ovázati!"

Vrah se přiznal.

Světlý Bill si oběma rukama sáhl na hlavu, jako by chtěl zachytiti život, který mu ranou unikal.

Za pomoci slavného zvěda se konečně postavil na nohy.

Ale najednou uskočil a opřen zády o zeď, zahleděl se výtřeštěnými očima na svého podmanitele.

Vyjevěná tvář jeho byla plna divného zmatku.

Zdálo se, že rána jeho není smrtelná, jak se sám Buffalo Bill z počátku domníval; neboť chlap najednou zase nabyl plně vlády nad svým tělem. Za to však jediný pohled skleněných očí přesvědčil každého, že se s ním stal jiná změna.

Kulka, dotknuvší se bezpochyby jen mozkové blány, připravila obra o rozum.

"Pozor, jest silný!"

Výstražná teta vyšla z úst pantátý Dana a měla záračný účinek.

Zástup zvědavců, který právě nabyl rekvné odvahy, rozprchl se opět na všechny strany jako hejno vyplašených korotví.

Pouze slavný junák zůstal na verandě se šilenem, který najednou začal zuřiti.

S rozpraženými rukama vrhl se na něho, chtěje ho patrně zardousiti. Ale stačil jen silný pohled Billa Codyho, aby šilenec zabhal do uctivé vzdálenosti.

Světlý Bill opět nerozhodně stannul a plachými očima mrskal kolem sebe. Zdálo se, že hledá, na čem by si vyhlil svůj nesmírný vztek.

Najednou se vzechopil a za strašného řevu utíkal s verandy na ulici. Polekaný zástup hrdinů z Poker City okamžitě zmizel se silnicí za ploty a v síních domů, jež majitele ve spēchu zapomněli zamknouti.

Šilenec měl volnou cestu před sebou.

Dlouhými skoky pádil ulicí, vodoně z Poker City do zlatých dolů.

Padlo za ním sice několik výstřelů z otevřených oken, ale žádná kulka ho nezasáhla.

Na nejbližším rohu srazil se s jakýmsi jezdcem, který právě vyjel z poboční ulice, netuše nic zlého. Nežli si uvědomil, co vlastně se děje, strhl jej šilenec s koně a vyšvihnuv se sám na uprázdnené sedlo, utáhněl s větrem o závod do hor.

Takto připadený a o koně oloupený jezdec nebyl nikdo jiný než sám náčelník policejní stráže v Poker City.

"Za ním, Bille Cody!" vykřikl, spatřiv slavného zvěda před hotelem. "Vy a váš výtěčný Vlkodlak

jsste jediní, kteří jej mohou dohnati!"

"Pak velice lituji, pane setník!" pokrčil Buffalo Bill rameny.

"Není-li v celém městě nikoho jiného, kdo by se pustil za zlodějem vašeho koně — pak ať se šťastně u níkne."

"Aj, mluví to Buffalo Bill, který jindy bývá v podobných případech vtělenou ochotou!" usklbil se náčelník policie. "Inu, zdá se mi, že to byl jeden z obrovských Bilů — snad je přece pravda, že se těch chlupů bojíte?"

Buffalo Bill se k němu obrátil zády, ponechav vračejícím se zevlouním, aby setníkovi pověděl, jak se král hraničárů bojí.

"Pantáto Dane!" zvolal na hostinského. "Cítím, že jsem raněn — vykažte mi nějakou klidnou světničku a pošlete hned pro doktora Medwina!"

To řka, odcházel obyčejným pevným krokem do hotelu.

Tvář jeho byla klidná jako jindy — ani jediná žilka nebyla ani jediná krupě potu nespověděla o boji, ježž mu před malou chvílí bylo svěstí s přesilou zuřivých nepřátel.

Ze by byl býval raněn, toho již dokonce nebylo na něm pozorovat, několik skutečně měl na těle několik ran, kterým by každý jiný smrtelník byl zajisté podlehl.

Rozumí se, že slavnému junákové byla vykázána nejlepší svatníce v hotelu "u Irčana".

Tam jej za malou chvíli navštívil městský lékař doktor Medwin, který — spatřiv jej zvolal:

"Mé nejsrdečnější blahopřání pane Cody! Máte opravdu z pekla štěstí, že jste vyvázl z životem.

Uprímně řečeno, myslím jsem, že uškodila vaše poslední hodinka, když jsem slyšel, že se bijete s oběma cizími obry. Chlapi ti byli horší než d'abli a pochyboval jsem velice, že si s nimi poradíte."

Z a té řeči vybral z pouzdra své ranhojčské nástroje a jal se Billa Codymu jednu ránu za druhou bedlivě prohlížeti.

Při tom ani okamžik nemlel.

Byloť jeho zvykem nahlas přemýšleti a říci pacientovi zrovna všecko do očí.

"Tohle jest aťci jen zcela nepatrná rána v mase!" pravil, shrnuv slavnému zvědovi zakrvácenou košili s ramene. "Ta věru nestojí za řeč."

Ale za to tuhle — na mou duši!" zvolal v nesmírném úžasu. "Zde se vám kulka odrazila od žebra — zrovna nad srdcem! — Jenom o jediný milimetr hlouběji — a smrtí amen! Ani svěcená voda by vám nebyla pomohla, milý Bille Cody."

Nu, chvála Bohu — kosti také není ublíženo a trhlina v kůži se už nějak zahojí. — Ale hrom do chlívka! Tuhle máme ještě pořádný skrábanec na lokti — zase taková šťastná náhoda — pekelný člověče. Ještě jen vlásek a kost byla by na tříšťky!"

"Mně jest milejší, že zůstala celá — budu jí co nevidět potřebovat!" zasmál se Buffalo Bill. "Ale co pak jest s mou levou nohou, doktore?" zeptal se trochu znepokojen.

Doktor mu honem svlékl kalhoty.

"Člověče!" vykřikl polekan. "Je zle! — Nevím, nebude-li třeba nohu užítouti. U čerta, prosím vás — jak pak jste se s toutle ranou ještě ndržel na nohách? To by i koně porazilo!"

Sebral všecek svůj rozum do hrsti a prozkoumal strašnou, nebezpečnou ránu nad kolémem.

Tvář jeho byla lítostivě skroucená, jako by mu stárání v raně samému působilo ukrutné bolesti. Buffalo Bill však ani nemrkl.

Trpělivě snesl celou dlouhou, nezbytnou operaci a jenom si z lehka oddechl, když lékař konečně vytáhl kulku, která seděla rozplešklá na kosti.

"Děkuji vám, doktore!" řekl slavný junák s úsměvem, když lékař prohlásil, že jest s hřídkou ran hotov. Celkem jsem tedy šťastně vyvázl bez pohromy?"

"Nu, nevím, lze-li to říci o člověku se čtyřmi kulkami v těle?"

odpověděl doktor Medwin, stíraje si velké krupě potu s čela. "Ale ovšem, vy jste muž ze železa, ja-

kého jsem za své dlouholeté praxe na divokém západě neviděl! — Každý jiný by si aspoň několik neděl poležel. U vás však jsem jist, že se všechny rány velmi brzy zahojí."

"Však je toho také třeba, neboť mám ještě kousek plně, důležité práce před sebou. Nerad bych, aby mne od ní rány dlouho zdržely. — Bud'te tak laskav a ovázte mi je hodně trvanlivě!"

Lékař se hned dal do díla, kterému ostatně rychle šlo od ruky protože se slavný junák držel jako kus dřeva.

Slibil také, že zůstane nějaký den ležeti, ale zdráhal se přijmouti návštěvy přátel a známých, kteří by mu byli rádi blahopřáli. Nechtěl poslouchat jejich chvalořeči.

Nepřijal ani náčelníka, který uznal za dobré, aby slavného muže odprosil za své nařknutí ze zbabělého strachu.

Vzkázal mu, že mu úplně stačí jeho vlastní sebevědomí.

Za to si hned po odchodu lékaře poslal pro majitele hotelu.

"Pantáto Dane!" řekl, sotva se hostinský ukázal ve dveřích světnice. "Především bych rád, aby se někdo spolehlivý rozjel za šileným obrem a stůj co stůj ho přivedl nazpět. Ubožák je těžce raněn a nezbytně potřebuje lékařského ošetření, aby někde nepošel jako prostřelená vět. Nemá-li peníze, rád za něho doktoru Medwinovi zaplatím."

Potom buďte tak laskav a vyříd'te slečnu Elsleyovou, že mi prozatím není možná, abych dostal svému slibu a zavedl ji do hor. Snad —"

Když se před několika dny skočil mu hostinský do řeči. "Bezpochyby dostala strach, neboť za celý ten čas, co zde byli obrovští Billové, neměla u nás hádka a střelba "konce."

Když se před několika dny starý Bueckskin zase ukázal v Poker City, prosila jej slečna Elsleyová, aby ji bez odkladu zavedl na indiánské území. Bueckskin žádosti té ochotně vyhověl a tak se hned vydal na cestu.

Myslím, že ubožátko celý čas pod mou střechou oka nezavřela. Ani si netroufala vyjíti ze světnice, neboť oba Billové řádili pořádk jako posedlí."

Podle všeho, co jsem zaslechl, pátrá po krásném Hugovi, ježž Indiáni zovou bílým poustevníkem. A na mou věru — je to nebezpečný chlapek!"

"Myslím, že velmi nebezpečný!" přidal Buffalo Bill. "Běda jí, nebude-li mfti Bueckskin stále všech pět pohromadě!"

Podarilo se šileného Billa vypratřati a přivést nazpět do Poker City. Našli jej už bez koně, zaléhleho ve slují a pomalu dodělávajícího.

Je pravda, dlouho si ještě na svou ránu poležel, ale díky obětavé péči městského lékaře doktora Medwina a také většim dílem své tuhé povaze, přece zůstal na živě a dobře se vyhojil.

Když konečně vstal s lože, byl z něho docela jiný, lepší člověk.

Půtka se slavným zvědem a smutný konec jeho kamaráda byly mu dobrým naučením.

Zotaviv se, odešel do zlatých dolů a od té doby žil se krušnou, ale poctivou prací. Nikdy na něho nebylo slyšeti nic zlého.

Co pak se týče Billa Codyho, ten dlouho na loži nevydržel. Jakmile jen trochu mohl zase sedět v sedle, vyšvihl se na svého věrného Vlkodlaka a hájdy po stopě Bueckskinové a slečny Elsleyové do hor!"

Našel je oba v chatě bílého poustevníka, sedící u muzuého lože, na němž kdosi právě umíral.

Byl to krásný Hugo, který bezpochyby podlehl útrapám cesty po poušti.

Indiáni, kteří mu byli přátely, dokud k nim jezdival hrdě a v plné zbroji, se zrádnými zprávami o nenáviděných běloších, nechtěli ho znáti jako ubožáka, žebroničiho o pomoci proti vlastním nepřítelům.

S posměchem jej zahnali od svých wigwamů.

Pokračování.

Nedlužte na tento časopis?